

KPO – Raing Minutes: Šlap okolo slap

Novinka zařazená do středočeského poháru UAC se vyznačuje nejenom zajímavým profilem a malebnou krajinou (opravdu radost pohledět) ale i technickými pasážemi (vzdejme hold našim silničářům) které prověří celkovou připravenost závodníků.

Popis mnou bude veden přísně v subjektivní poloze a pokud se někomu nebude něco líbit ať mi napíše a já mu možná odpovím. A tak zcela netradičně seřadím své zážitky a prožitky chronologicky abych dokázal nastínit, že i na chvostu startovního pole, probíhají boje urputné.

Tak tedy:

Zcela netradičně jsem provedl přípravu na Šos od podlahy. Dvakrát jsem změnil kola kvůli povrchu a dvakrát si to projel v přípravě. S týmovým kolegou Rendou Jelínkem jsme utvořili taktiku a strategii, tréninkově si to projeli za nepříjemného protivětru a v zimě. Všechno se potom aspoň v mém případě zúročilo.

No co budu povídat, těšil jsem se jak děti na první sniž.

Po té co proběhla předstartovní horečka jsem zvolil taktiku uviset do prvního zvracení a nebo pokud okolnosti nedopadnou jinak.

Jak už to tak bývá, situace se na bojišti mění každou minutou a u toho také zůstalo.

Start: Vyrazilo se poměrně svižně. Naštěstí byl před námi zaváděcí vůz a tak se nejelo, jak se říká, na krev. Důsledně jsem se nalepil za své dva kolegy a víceméně se mi dařilo je i stíhat. Den před závodem trochu sprchlo. Silnice oschly až na dvě větší louže hned za hrází. Ano dostal jsem pěknou fasádu. Nejprve jsem přestal vidět na pravé oko a poté co se jsem se ozval i na levé. Naštěstí vítr odfoukl bláto z optiky a mohl jsem pokračovat. Pro mě nezvykle jsme se všichni tři pohybovali na ideálním místě v balíku. Nedřeli jsme a měli jsme kontrolu, co se děje vpředu. Idylka bohužel skončila v Blaženicích. Jsa si vědom tankodromu, co nás čeká v prvním sjezdu, jsem opět vyměkl a neuváženě jsem si nechal čelo odskočit. Za což jsem byl vytrstán v první zatáčce. Opravdu mizerný povrch a protijedoucí auta dokonala zkázu. Naštěstí nikdo nelehl, ale chytil jsem ztrátu 20m. No bylo vymalováno. Jedoucí mrzce pomalých 40km/h se už čelo pelotonu vzdalovalo rychlostí dobrých 60km/h. To už nešlo sjet. Na to prostě nemám...

Kde se vzal, tu se vzal kolega Standa Kukla. Opět za mě hasil požár, ale nechal jsem ho jet. Nemělo to aspoň z mého pohledu cenu. Co neuvíš, to neukááš. A ani efedrinové tablety v ponožkách by mě zpět nedotáhly.

První kolo:

Změna taktiky. Nedá se nic dělat. Nohy bolí, na plicích bolest a rychlost pomalu padá. Zkusmo jsem asi dvakrát založil pilu, ale byla to taková labutí píseň. No nic. Dopředu nedojezu, vzadu mě sjedou. Naštěstí jsem nečekal dlouho a rychle se zformovala skupina stíhačů. Ne všichni měli den a mistr Novák z Královce také nebyl zrovna na místě, kde by chtěl. Směrem k mostu na starou Živohošť se tudíž jely regulérní závody z kopce. K mé radosti jsem zaregistroval, že s námi jede i Kolíkáč z Vin. Šlapek. Aspoň bude sranda. Dvě hodiny neprohodit ani slovo by mě asi zabilo. A v mém případě, nutno dotat, že i nabavilo. Vždyť sranda musí bejt, i když fotra větší, jak se říká. No nic naplat. Jednou si se dal na vojnu musíš bojovat.

Přiblížilo se hlavní stoupání závodu. Jen jsem si opakoval – musíš jet hlavou nebo tě odpařou. Nemělo cenu to prožívat. Zcela automaticky jsem podřadil na převod trefně zvaný kašpárek. Nohy jsem musel rádně roztočit, ale kopec mě záhy ušetřil utrpení a musel jsem zvolnit. Nebyl jsem rozhodně nejčerstvější. Bolest na plicích se prohlubovala. Novák dvakrát nastoupil, ale pokaždé byl sjet. Z Kolíkáče začala létat sůl a mě to přestávalo bavit. Míra Zbuzek měl svoji obvyklou barvu a na bílou až nezdravou. Nikdo nemluvil, přestal sem se smát. Na kopci byli sice bratři ve zbrani a tudíž i povzbuzovači, nebylo ovšem chuti na družbu.

Přejeli jsme kopec. Každý z nás už toho asi měl dost a tak jsme zvolnili. Kupodivu pro mě zatím nikdo netaktizoval a víceméně se to na špičce vyrovnaně točilo.

Při otočce u kapličky jsem pochopil, že to horší máme ještě před sebou. Foukalo proti. Nemám to rád. Nedalo se nic dělat. Takticky jsem se uklidil na chvost do závětrí. A pak to přišlo. Přišlo mi líto, že není víc srandy. No přece nepojeďem dalších 40km na dojetí. To by nebylo ono. I špatný výsledek si musí člověk zasloužit. Dostal jsem chuť závodit. A dalo by se říci že i potrápiti soupeře. Přesl jsem na taktiku bežlavý jezdec. Jako by měl závod končit za první zatáčkou.

Ještěže ve sjezdu na přehradu tempo začalo uvadat nekompromisně jsem útočil. Možná to nevypadalo až tak nekompromisně, ale tělu se dvakrát nechtělo. Jako rakety jsme přejeli hráz. Paráda. Už jen kolečko a hupky dupky na pivičko.

Druhé kolo. Je čas načít povolený doping. Zcela netradičně jsem si namíchal černou kávu s cukrem. Sice neprověřený utřejch, ale experimenty jsou moje. Z kolegalit jsem nabídl i Kolíkovi. Chvilí se zdráhal a pak pronesl větu: Nikdá neber nic od modrého dresu. Jeho škoda. A moje též. Tak nějak jsem promáchnul a zahodil zánovní bidon na zem. Koulel se hezky. No přece ho tam nenechám. Je modřej a plnej a pro nový nepůjdu. Dal jsem ABS a začal točit. Kolíkáč nevěřičně koukal a nutno mu přičíst ke cti že chvilí bojoval s myšlenkou to otočit se mnou. Já musel. Sebral jsem flašku a pohledem zjistil že stále vidím skupinu. Odhadl jsem její rychlost na 30km/h a usoudil, že by se to dalo dockvakout. Zkusil jsem to. Musel jsem ovšem jet nadoraz. Naštěstí širší veřejností opomíjené KPO TT časovky slavily úspěch. Stačilo vyvinout rychlost lehce přes 40km/h a skupinka se začala výrazně přibližovat. Sjel jsem si to zpátky. Kolíkáč mě pobavil. Skoro spadnul z kola když jsem mu řekl nazdar. Pak jsem ještě ze srandy prohodil něco o machrech z Pro tour. Ovšem pak už jsem nebral žádné ohledy. Jelikož mě ta stíhačka docela vyšťavila, musel jsem trochu upustit páry i svým soupeřům. Šel jsem na špičce a pořádně to rozdráždil. Chvilími jsem se až vyděsil toho jak je to snadné. Ale bolelo to. Naprostý masochismus. Aspoň že kolega Novák mě přestal řídit na trati. V téhle chvíli jsem se dostal do takového transu. Přestalo mě zajímat co se děje vzadu a snažil se být jen a jen vpředu. V dalším stoupání jsem pouze neseřadil a toho dne jsem poprvé v životě v nástupu ujel skupině. Naprostá euforie.

Vítr. Ano to je činitel, který vás vrátí zpět na zem. Nemělo cenu bojovat. Za cenu zničení posledních sil urvat pochybné vítězství, a být dojet před cílem, jsem zvolnil. Naštěstí jsem nemusel dlouho čekat.

Druhý výjezd přes starou Živohošť už nebyl taková kavárna. Převody stejné, nohy také, ale tělu se už prostě nechtělo. Nejlepší obrana je útok. Tvrdil to Napoleon ale on nejel přeci na kole? Totální ofenziva v kopcích. Zimní studování fámozních útoků Marka Pantaniho slavilo úspěch. Marko nejsem ale chuť útočit byla.

Opět jsem lehce ujel.

Před posledním dějstvím závodu ve mně hlodala myšlenka na solo jízdu. Vítr mě opět vrátil do reality. To nemělo cenu. Opět vyčkávací taktika.

No a dlouho jsme nečekali. Předjel nás zaváděcí vůz a pekelníci z druhého balíku byli zde. Jen sem si pomyslel to musíš aspoň zkusit. Pojede tam tutově Pepa Vejvoda a toho na rovině obvykle uvíš. No opět to bolelo. Naštěstí ani pekelníci už nebyli tak pekelní, či spíše šetřili síly na závěr.

Ovšem jet s nimi byla paráda. Nádherný terezín na větru. Jako starý lišák jsem se zaparkoval na místo vrátného a jen se kochal.

Poslední sjezd:

Tempo furioso. Hlavně uviset. Za hrází se to ovšem všechno pěkně zase sjelo dohrady. Pohrával jsem si s kacičskou myšlenkou za to vzít. Ale při představě že to nevyjde, být následně zbit pumpičkou jsem nechtěl. Tak jsem jen vyčkával v závětrí. Starý lišák Pepa Vejvoda s Mírou Kakačem jen na sebe koukli a bylo vymalováno. Skoro bych řekl, že mi všichni jsme stály, zatímco oni dva se rozjeli. Uf, zabolalo to ale ustál jsem to. Pak se ovšem vloodila chybička a přiblížil jsem se víc než je běžné. No a tak jsem dostal vyhubováno. Tekly nervy. Všem bez rozdílu.

Na druhý nástup jsem už neměl. Nohy jsem sice nespěl, ale byl jsem osamocen. Při pohledu dozadu jsem ovšem dostal radost. Nikde nikdo. Říkal jsem si jen musíš vydržet a od stánku na vyhlídce už to dojdeš pěšky.

Povedlo se. Krásně jsem si zaspurtoval a k pobavení přítomných si i zahekal jak Seleška. Celkem obstojně jsem prohodil kolo páskou. Paráda. Sice jsem nezvládl původní taktiku, ale skupinku ve které jsem jel jsem v závěru urval.

A co říci na závěr. Pak už to byla taková ta klasika. Ty emoce a euforie, pivko v hospůdce a vyhlásování výsledků. Hanka Ebertová se přijela podívat také, kolega Michal Dvořáček fotil a napřesrok určitě zase naskočí do rozjetého vlaku, pokud se soupeři či v tuhle chvíli se souputníky.

I já si říkal jestli si kluci ze šlapek neuvallili na sebe těžký balvan. Ne. Zhostili se toho se cti.

Počasi vyšlo a nikdo nelehl. Co si víc přát. Od nás a ode mě naprostá spokojenost.

Jen houšť a větší kapky. Budu se opakovat ale kdo umí ten umí a kdo umí ten přidá.

Všem doporučuji napřesrok Šos. Stojí to za to.

A co se výsledku týče, řekl bych, že to vyšlo všem mým kolegům. Jen Honza Krpata musel statečně bojovat s větrem sám. Ale to k tomu patří. Na ten počet v jakém jsme se jako klub zúčastnili to nedopadlo tak špatně.

Hlavní dík organizátorům a všem co do toho přispěli. Bylo to moc pěkné dík.

Marhi (KPO)

další reportáže, výsledky a foto: www.vinohradskeslapky.com
foto: [Michal Dvořáček \(KPO\)](#).

